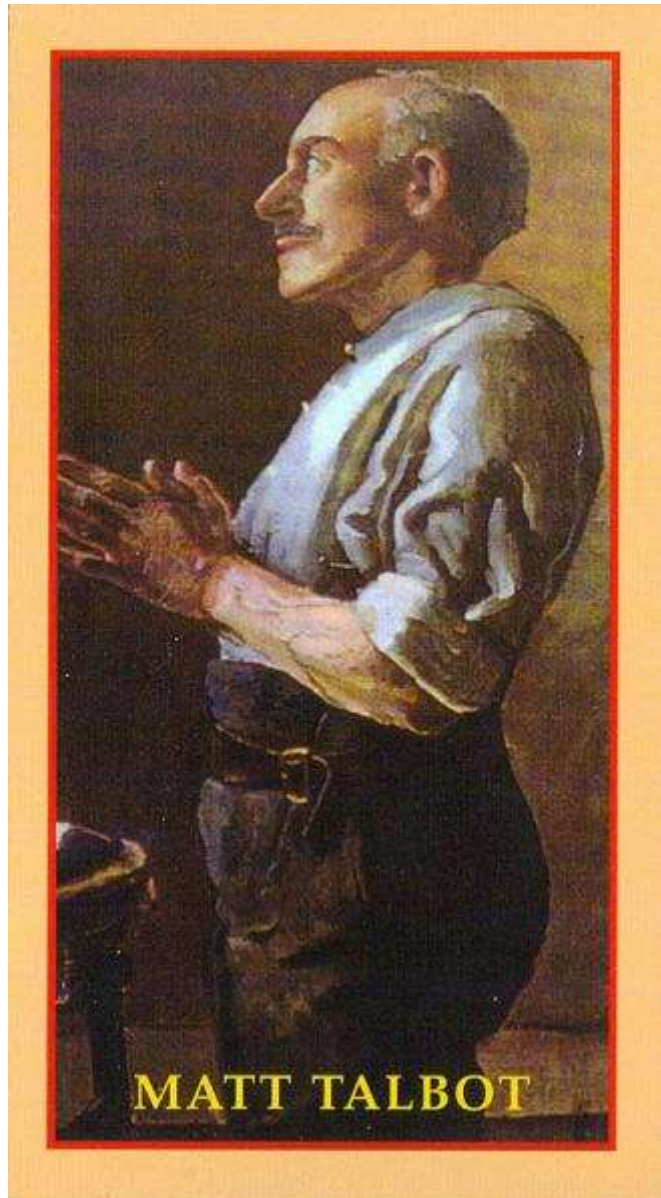

Božji služabnik Matt Talbot

Matthew Talbot (1856 - 1925) je živel v zelo težkih časih. Rodil se je v revni delavski družini v Dublinu (imel je še 13 sester in bratov). Živeli so malo po času irske krompirjeve lakote (1845), ko je v deželi umrlo okrog milijon ljudi, okrog milijon pa jih je emigriralo iz države. Med tistimi, ki so ostali, pa se je razširil alkoholizem. Mattov oče je bil eden izmed njih, ki so mu podlegli. Zardi pomanjkanja denarja je tako Matt preživel le kratek čas v šoli, pri dvanajstih letih pa je že delal. Njegovo prvo delovno mesto je bilo pri Guinnessu, kjer je dostavljal v gostilne pijačo in pri tem tudi sam začel popivati. Pri trinajstih letih je bil že alkoholik. Čeprav je bil kot odrasel znan kot marljiv delavec, je vso plačo zapravil za alkohol. Pri dvajsetih letih si je nakopal precej velike dolgove, kar ga je pripeljalo do kraja – da je lahko vsaj delno pokrtil stroške popivanja, je ukradel violino slepemu uličnemu beraču, prodal svoje čevlje. Je pa vseskozi hodil k nedeljski maši, čeprav ni pristopal k obhajilu.

Ko je bil star 28 let, pa se je njegovo življenje spremenilo. Tisti teden Matt ni delal in ni imel denarja. Tako je v soboto stal pred barom in čakal, da bi mu kdo od prijateljev častil pijačo. Vendar se to ni zgodilo, izkušnja pa ga je tako pretresla, da se je zaobljubil, da se ne bo več dotaknil alkohola. Ko je to povedel svoji mami, mu je svetovala, da naj to naredi Bogu na čast. Naslednji dan je šel k spovedi in spovednik mu je v pogovoru svetoval, naj se zaobljubi najprej za tri mesece ter mu predstavil 12 korakov za zdravljenje alkoholizma (ti veljajo še danes). V nedeljo je šel k maši in po dolgem času tudi k obhajilu, njegovo življenje se je začelo znova. Vsak dan je zjutraj šel k maši (ob petih), po delu (okrog deset ur) pa na večerni sprehod, kjer je navadno ponovno zavil

v cerkev. Pridružil se je skupini za zdravljenje alkoholizma, ki so jo vodili kapucinski bratje. Kljub temu, da ni kot pristaniški delavec zaslužil veliko, je podarjal svoj denar revnejšim in bolj potrebnim. Pomagal je tudi pri šolanju štirih bogoslovcev, ki so imeli namen oditi misionarit na Kitajsko. Sprememba v njegovem življenju je bila kmalu vidna. Sam jo je pripisal rožnim vencem, ki jih je zanj zmolila njegova mama. Seveda pa je vseskozi imel skušnjave, da bi ponovno poskusil alkohol – zaradi tega se je odločil, da nikoli ni s seboj nosil denarja.

Frančiškovega svetnega reda se je pridružil leta 1890, kjer si je kmalu prislužil opis »veseli mož, ki se smeji vsemu, razen umazanim šalam.« Svoje življenje je napolnil z molitvijo, postom in služenjem. Pogosto je prebiral Sveto pismo in življenja svetnikov, k temu pa dodal še papeževa pisma o socialni pravičnosti in delavskem gibanju. Glede na to, da je imel za sabo samo eno leto šolanja, je zapustil impresivno knjižnico. Sodeloval je v delavskem gibanju in se tako leta 1900 pridružil stavki pristaniških delavcev v Dublinu za zvišanje plač. Ko njihovim zahtevam niso ugodili, je bil eden od štirih delavcev, ki se niso vrnili na delo, medtem ko so drugi popustili pod pritiski delodajalcev.

Nikoli se ni poročil, čeprav je imel za to več priložnosti. Ne, ker bi imel kaj proti zakonu, ampak ker se način življenja, za kakršnega se je odločil, ni skladal z življenjem poročenega človeka.

Umrli je na binkošti, 7. junija 1925, na ulici zaradi srčnega infarkta, ko je bil na poti k drugi nedeljski maši. Šele po njegovi smrti so se ljudje začeli zanimati zanj. Leta 1931 so v Dublinu začeli beatifikacijski postopek. Trenutno je spoznan za božjega služabnika in čaka na beatifikacijo.